

Beroep: kunstenaar

Interview met documentaire- maakster Marijn Frank

Sylvia Verduin

Marijn Frank (1982) betwijfelt of de toverlantaarn die ze van haar vader kreeg toen ze zes was en waarvoor ze haar eigen filmpjes en plaatjes maakte, haar beroepskeuze heeft beïnvloed. Ze beslóót niet om filmmaker te worden, het is simpelweg zo gelopen via het slingerpad van tijd en toeval. Eigenlijk wilde ze piloot worden, maar op haar vijftiende al snuffelde ze aan het medium film tijdens een bijbaantje als operateur in een filmhuis. En al doende leerde ze. Zo draaide ze eens *De Grote Vakantie* van Johan van der Keuken, die een minuten durende onscherpe sequentie van boten liet zien. In paniek draaide ze aan de knoppen om het beeld weer scherp te krijgen – tevergeefs: de grote cineast had die boten, met hoogst artistieke bedoelingen, expres onscherp gefilmd!

Via een cursus montage en regie aan de Open Studio meldde ze zich aan bij de Filmacademie, waar ze in 2007 afstudeerde met de film *Pappa is weg en ik wilde nog wat vragen*. Deze film is een cinematografische biografie van haar eigen familie die ooit een grand slam in zwijgen behaalde. Geïnspireerd door de film *Nobody's Business* (1996) van haar grote voorbeeld Alan Berliner, zet Marijn Frank – gewapend met een camera – een zoektocht in naar de identiteit van haar zwijgzame vader Kurt. Door middel van gesprekken met familieleden en confronterende ontmoetingen tijdens zijn terminale ziekteproces ontstaat er een pijnlijk beeld van een met een joods oorlogsverleden belast gezin. Frank toont ons het emotionele slagveld dat familieleven heet. De film won tijdens het Nederlands Film Festival de prijs van de filmcritici, de Tuschinski Award 2007.

Was het moeilijk om de financiering voor een eerste film rond te krijgen?

‘Nee, we kregen geld van de filmacademie en van de omroep. We hielden een pitch (een beknopte presentatie voor de aanbesteding van een film) en dan kunnen de omroepen een project uitkiezen. Toen hebben we aanvullend nog wat geld van Egmond Film gekregen, maar het was eigenlijk een erg goedkope film.’

Is het in deze barre economische tijd handig om een cursus ‘praten als Brugman’ te volgen, om zo straks een zak met geld voor je tweede film te kunnen lospeuteren?

‘Ehm, nou... misschien wel. Ik merk dat het niet erg makkelijk is om geld te krijgen, maar ik weet niet zeker of dat met de tijd te maken heeft. Dit is de eerste keer dat ik los van de academie geld zou willen krijgen, dus ik kan het niet vergelijken met een andere tijd. Het aanvragen van subsidie is niet iets wat je echt leert op de academie. Er kwamen wat producenten langs die over de praktijk vertelden.’

Sylvia Verduin

is bibliotheekmedewerker
van de Boekmanstichting

Verder leerde je plannetjes te schrijven. Dat vond ik lastig, nog steeds trouwens, want schrijven is niet mijn sterkste kant.'

Hier ligt voor Marijn Frank een grote steen midden op haar weg. Want bij het aanvragen van subsidiegeld is het van belang dat je op papier overtuigend weet te melden wat de inhoudelijke kwaliteit, cinematografische aanpak en productionele opzet van je film is. Frank: 'Dat uitschrijven is lastig als je een stijl van filmen voorstaat waarbij je film vanuit een directe betrokkenheid bij je onderwerp ontstaat; waarbij je ruimte creëert voor dingen die onverwacht kunnen gebeuren. Dat levert, vind ik, meer spanning op. Ik houd er niet van om van tevoren te veel te bedenken of te scripten. Ik houd dan ook helemaal niet van kunstzinnige, pretentieuze films, die vind ik roestig.'

Voor het geld had Marijn Frank professioneel gezien beter een pilotenpet kunnen opzetten, want het inkomen van een documentairemaker houdt niet over. Het duurt iedere keer lang om de financiering van een nieuwe film rond te krijgen en ondertussen moet je toch ergens van leven. Omdat Frank bovendien ook wil blijven leren, solliciteerde ze bij haar lievelingsprogramma *Keuringsdienst van Waarde*, een consumentenprogramma op tv over eten, waar ze werd aangenomen dankzij haar visitekaartje *Pappa is weg*.

Haar tweede film, waarvoor ze 'gelukkig' een producer heeft gevonden, zal gaan over haar '*struggle* om vegetariër te zijn'. Frank: 'Ik ben gek op vlees, maar ik vind het niet oké hoe onze vleesindustrie in elkaar zit. De film moet laten zien wat je over hebt voor je idealen.'

Van welke obstakels heb je tot nu toe last ondervonden en dacht je weleens: nu kies ik een ander beroep?

'Ik vind het moeilijk te blijven geloven in een idee waar anderen niet direct bij staan te springen. Daar wil ik nog weleens ongelukkig van worden. Maar een ander beroep kiezen, nee. Dit is wat ik leuk vind en ik krijg er ook nog geld voor, dat is een luxe. Ik was als kind al nieuwsgierig en trok bij anderen de fotoalbums uit de la. Ik ben erg geïnteresseerd in levensverhalen van mensen en het is prachtig dat ze me door die camera dichtbij laten komen.'

Marijn Frank
Fotograaf: Mark de Rouw

Boven: Marijn Frank op reportage
voor de Keuringsdienst voor Waarde,
aflevering Peper, 5 november 2009
Fotograaf: Michiel Cotterink

Onder: Marijn Frank in de documentaire
Pappa is weg en ik wilde nog wat vragen
Beeld: VPRO

